

DZIENNIK URZĘDOWY

KOMITETU PRACY I PŁAC

Rok IX

Warszawa, dnia 10 grudnia 1969 r.

Nr 6 (52)

T R E Ś Ć:

Poz.	Str.	Poz.	Str.
I. USTAWODAWSTWO PRACY I UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE		II. PŁACE	
11. Pismo okólne Nr 38 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 listopada 1969 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów o urlopach bezpłatnych dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi	33	12. Wytyczne Nr 35 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 22 października 1969 r. w sprawie zasad i trybu aktualizowania i uzupełniania taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników	34
		13. Pismo okólne Nr 39 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 listopada 1969 r., zmieniające pismo okólne w sprawie zwrotu kosztów przejazdów do miejsca stałego zamieszkania pracownikiem rozłączonym z rodzinami	36

I. USTAWODAWSTWO PRACY I UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

11.

PISMO OKÓLNE Nr 38

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 8 listopada 1969 r.

w sprawie stosowania niektórych przepisów o urlopach bezpłatnych dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi.

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala, co następuje:

1. Udzielenie przez zakład pracy na wniosek pracownicy urlopu przewidzianego w uchwale nr 158 Rady Ministrów z dnia 24 maja 1968 r. w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi (Monitor Polski Nr 24, poz. 154) jest obowiązkowe.

Zakład pracy nie może odmówić udzielenia tego urlopu, jeżeli pracownica spełnia warunki określone w uchwale, a więc przepracowała w zakładzie co najmniej 12 miesięcy, a wiek dziecka nie przekracza 2 lat.

2. Urlopu bezpłatnego udziela się pracownicy w terminie przez nią wskazanym, a w szczególności bezpośrednio po urlopie macierzyńskim lub po urlopie wypoczynkowym, wykorzystanym w myśl przepisów art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85), jak też w czasie późniejszym, najdłużej jednak do ukończenia przez dziecko 2 lat życia.

3. Jeżeli pracownica korzystająca z urlopu bezpłatnego urodziła dziecko w czasie tego urlopu, przysługuje jej prawo do ponownego urlopu bezpłatnego z tego tytułu.

4. Korzystanie z urlopu bezpłatnego nie ogranicza uprawnień pracownicy do urlopu wypoczynkowego.

5. Zaleca się, aby przy opracowywaniu planów urlopów w myśl art. 11 powołanej ustawy stosowana była zasada, że pracownica, która powróciła do pracy po wykorzystaniu urlopu bezpłatnego, otrzymuje przysługujący jej urlop wypoczynkowy za rok kalendarzowy, w którym korzystała z urlopu bezpłatnego, po przepracowaniu co najmniej trzech miesięcy od dnia zgłoszenia się do pracy, chyba że jej szczególna sytuacja życiowa stwierdzona przez radę zakładową uzasadnia udzielenie urlopu wypoczynkowego bezpośrednio po urlopie bezpłatnym. Jednakże zakład pracy ma obowiązek udzie-

lenia pracownicy urlopu w tym roku kalendarzowym, w którym pracownica nabyła do niego prawo. Zasada przepracowania trzech miesięcy nie dotyczy urlopów zaległych.

Przewodniczącą Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

II. PŁACE

12.

WYTYCZNE Nr 35

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 22 października 1969 r.

w sprawie zasad i trybu aktualizowania i uzupełniania taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników.

Na podstawie instrukcji Nr 11 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 kwietnia 1962 r. w sprawie opracowania taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników zostały przez poszczególne resorty, w porozumieniu z Zarządami Głównymi Związków Zawodowych i Komitetem Pracy i Płac, opracowane i wprowadzone nowe taryfikatory kwalifikacyjne robotników. Aby zapewnić ich aktualność, jest konieczne okresowe i bieżące dokonywanie w nich zmian i uzupełnień.

W tym celu, na podstawie § 18, ust. 1 i 2 uchwały Nr 213 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie zasad i organizacji normowania pracy (Monitor Polski Nr 54, poz. 235), Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala, co następuje:

1. Zjednoczenia przedsiębiorstw przemysłowych, budowlano-montażowych i inne równorzędne jednostki gospodarcze powinny okresowo, w zależności od potrzeb, dokonywać analizy zmian, które nastąpiły w danej gałęzi produkcji w zakresie techniki, technologii i organizacji pracy od czasu wprowadzenia dla tej gałęzi nowego branżowego taryfikatora kwalifikacyjnego dla robotników.

Analizy zmian powstałych w produkcji należy dokonywać z punktu widzenia oceny czy i jaki wpływ powinny one wywrzeć na dotychczasowe ujęcie w taryfikatorze kwalifikacyjnym stanu zawodów — specjalności, na ustalony w nich zakres pracy oraz zakres i poziom kwalifikacji wymaganych od robotników.

2. Dla nowopowstałych bądź wyodrębnionych zawodów-specjalności (rodzajów stanowisk pracy), dla których brak jest w taryfikatorze branżowym jednoznacznego odpowiednika, dla zawodów — specjalności dotychczas objętych taryfikatorem, w których nastąpiły istotne zmiany w zakresie pracy lub w zakresie i poziomie wymagań kwalifikacyjnych, należy opracować nowe charakterystyki kwalifikacyjne i karty zaszeregowania.

W branżach, w których wprowadzono do produkcji nowe wyroby lub nowe metody wytwarzania, nie znajdujące odbicia w przykładach robót zawartych w charakterystykach kwalifikacyjnych, konieczne jest dokonanie zmian i uzupełnień tych przykładów, mimo iż zasadnicze kwalifikacje dotyczące wiadomości i umiejętności robotników nie uległy zmianom.

Jeżeli dany taryfikator kwalifikacyjny obowiązuje w przedsiębiorstwach podległych różnym zjednoczeniom, a nawet różnym resortom, zainteresowane zjednoczenia powinny uczestniczyć we wspólnym okresowym opracowaniu przykładów robót wykonywanych w zawodach — specjalnościach szeroko rozpowszechnionych.

Koordinacja tych opracowań należy do ministerstwa wiodącego.

Okresowe zmiany i uzupełnienia taryfikatora kwalifikacyjnego w zakresie przykładów robót mogą mieć formę aneksów do tego taryfikatora (formę branżowych taryfikatorów robót).

3. a) Propozycje dokonania w branżowym taryfikatorze kwalifikacyjnym okresowych zmian i uzupełnień, polegające na opracowaniu nowych charakterystyk i kart zaszeregowania, przekazuje zjednoczenie (jednostka równorzędna) do właściwego organizacyjnie ministerstwa, które weryfikuje je i koordynuje w swoim zakresie działania.

Te okresowe zmiany i uzupełnienia wprowadza do branżowego taryfikatora obowiązującego w przedsiębiorstwach podległych tylko jednemu resortowi — organizacyjnie właściwy minister po uzgodnieniu z zarządem głównym związku zawodowego i po porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac.

W ten sam sposób wprowadza się wymienione zmiany i uzupełnienia do branżowego taryfikatora obowiązującego w przedsiębiorstwach podległych różnym resortom, jeżeli zmiany i uzupełnienia mają obowiązywać tylko w zakresie działania jednego resortu z powodu szczególnej odrębności danych zawodów — specjalności.

Okresowe zmiany i uzupełnienia w formie charakterystyk dotyczących zawodów — specjalności szeroko rozpowszechnionych wprowadza do branżowego tary-

fikatora obowiązującego w różnych resortach minister resortu wiodącego po uzgodnieniu z zarządem głównym związku zawodowego i po porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac. W takim wypadku te same zmiany i uzupełnienia taryfikatora wprowadza w życie we własnym zakresie działania organizacyjnie właściwy minister.

- b) Propozycje dokonania w branżowym taryfikatorze kwalifikacyjnym okresowych zmian i uzupełnień wyłącznie w zakresie przykładów robót przesyła zjednoczenie (jednostka równorzędna) do organizacyjnie właściwego ministerstwa w celu ich zweryfikowania i koordynacji.

Jeżeli właściwe organizacyjnie ministerstwo jest dla danej branży (dziedziny) również resortem wiodącym, przeprowadza ono analizę i podejmuje decyzje bezpośrednio, w przeciwnym razie — po porozumieniu z ministerstwem wiodącym.

Okresowe zmiany i uzupełnienia przykładów robót, zweryfikowane i skoordynowane w wyżej określonym trybie, wprowadzają w życie zarządzeniami poszczególni ministrowie w swoim zakresie działania po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

4. Niezależnie od okresowego przeglądu zmian zaszytych w danej gałęzi produkcji i okresowego wprowadzania zmian i uzupełnień taryfikatora kwalifikacyjnego należy dokonywać w nim zmian i uzupełnień w trybie bieżącym.

W tym celu w zakładzie nowouruchamianym lub modernizowanym, w zakładzie, w którym instaluje i uruchamia się nowego rodzaju maszyny i urządzenia, wprowadza nową technologię lub dokonuje się istotnych zmian w organizacji i podziale pracy, z czym wiąże się powstawanie nowych zawodów lub specjalności bądź ich istotnych zmian, należy zapewnić przygotowanie na czas projektów nowych charakterystyk kwalifikacyjnych i kart zaszeregowania.

Opracowane w tej formie propozycje zmian i uzupełnień taryfikatora zakład przesyła w trzech egzemplarzach do właściwego zjednoczenia.

Zadaniem zjednoczenia jest — sprawdzenie czy nadesłane projekty charakterystyk nie mają odpowiednika w branżowym taryfikatorze kwalifikacyjnym, zweryfikowanie ich poprawności oraz zasadności proponowanego zaszeregowania (kategorii taryfowej) i dokonanie w razie potrzeby niezbędnych zmian.

Zweryfikowane charakterystyki kwalifikacyjne i karty zaszeregowania zjednoczenie przesyła w dwóch egzemplarzach do organizacyjnie właściwego ministerstwa, które

w uzasadnionych wypadkach zatwierdza charakterystyki kwalifikacyjne jako tymczasowe, przy czym — jeżeli jest resortem wiodącym — podejmuje decyzję bezpośrednio, w przeciwnym razie — po porozumieniu z ministerstwem wiodącym.

Resort organizacyjnie właściwy może upoważnić zjednoczenie do zatwierdzania tymczasowych charakterystyk kwalifikacyjnych, jeżeli aparat zjednoczenia lub branżowego ośrodka organizacji i normowania pracy gwarantuje prawidłowość wykonanych opracowań i podejmowanych decyzji zgodnie z zasadami ustalonymi instrukcją Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 kwietnia 1962 r. W takim wypadku zjednoczenie zatwierdzające tymczasowe charakterystyki kwalifikacyjne przesyła ich odpisy do ministerstwa nadrzędnego i do ministerstwa wiodącego.

Zatwierdzone tymczasowe charakterystyki kwalifikacyjne i karty zaszeregowania zbierają i przechowują — zjednoczenie, ministerstwo nadrzędne i wiodące w celu ich wykorzystania przy okresowej zmianie taryfikatora kwalifikacyjnego.

5. W toku prac określonych niniejszymi wytycznymi należy — przestrzegać wytycznych metodycznych ustalonych w instrukcji Nr 11 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 kwietnia 1962 r. w sprawie opracowania taryfikatorów kwalifikacyjnych.

W szczególności należy przestrzegać zasady jednolitości i równorzędności zaszeregowania zawodów — specjalności i robót, stanowiących opracowywane zmiany i uzupełnienia do taryfikatora, w porównaniu z poziomem zaszeregowania ustalonym w taryfikatorze dla pozostałych zawodów, specjalności i robót.

Podnoszenie poziomu zaszeregowania zawodów — specjalności i robót nie może mieć miejsca, jeżeli nie nastąpiły istotne zmiany w charakterze produkcji i poziomie wymagań kwalifikacyjnych uzasadniające dokonanie zmian w taryfikatorze kwalifikacyjnym.

6. W pracach, o których mowa w wytycznych, należy zapewnić udział przedstawicieli właściwego związku zawodowego.
7. Zasady określone w ust. 4 wytycznych mają zastosowanie również do bieżącej aktualizacji obowiązujących taryfikatorów kwalifikacyjnych nie opartych na instrukcji Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 kwietnia 1962 r.

8. Zarządzenia o podjęciu w miarę potrzeby prac nad okresowymi zmianami i uzupełnieniami taryfikatorów kwalifikacyjnych wydają właściwi ministrowie. W zarządzeniach tych mogą być, zgodnie z zasadami wytycznych, ustalone szczegółowe wskazówki, zwłaszcza dotyczące organizacji tych prac, np. podziału zadań po-

między zainteresowane zjednoczenia, współpracy ich pomiędzy sobą, współpracy z resortem wiodącym, zadań ośrodków organizacji i normowania pracy w przygotowaniu i weryfikacji opracowań.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

13.

PISMO OKÓLNE Nr 39

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 19 listopada 1969 r.

zmieniające pismo okólne w sprawie zwrotu kosztów przejazdów do miejsca stałego zamieszkania pracownikom rozłączonym z rodzinami.

1. W piśmie okólnym nr 13 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 29 kwietnia 1963 r. w sprawie

zwrotu kosztów przejazdów do miejsca stałego zamieszkania pracownikom rozłączonym z rodzinami (Dz. Urz. KP i P nr 2, poz. 6) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 skreśla się następujące wyrazy: „przy zastosowaniu postanowień § 46 Taryfy osobowej i bagażowej Polskich Kolei Państwowych, dotyczących przejazdów w celu odwiedzenia rodziny z uwzględnieniem opłat ulgowych ze zniżką 33%”.

2) po ust. 3 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. Zakłady pracy powinny zamiast zwrotu kosztów przejazdów dokonywać w miarę możliwości zakupu biletów na przejazdy środkami lokomocji”.

2. Postanowienia niniejszego pisma okólnego stosuje się od dnia 1 stycznia 1970 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **M. Krukowski**

Redakcja i Administracja: Komitet Pracy i Płac, Warszawa, ul. Szopena 1

Prenumerata przyjmowana jest tylko na okresy roczne i wynosi zł 40,—. Prenumeratę na rok następny przyjmuje się do dnia 30 listopada.

Opłata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzydcinkowym przekazem pocztowym na konto Komitetu Pracy i Płac w Narodowym Banku Polskim V Oddział Miejski w Warszawie Nr 1529-91-8650 na dochód budżetu cz. 9, dz. 40, r. 400, § 52. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać

dokładny adres wysyłkowy oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Urzędowego. Należy zaniechać przesyłania zamówień. Otrzymana wpłata traktowana jest jako zamówienie.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy wnosić w terminie 10-cio dniowym po otrzymaniu następnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Urzędowego wysyłane są na zamówienie za zaliczeniem pocztowym.